

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3340/2021. (VII. 23.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Bfv.II.1143/2019/6. számú végzése és a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 89. § (1) és (2) bekezdése, valamint a 90. § (2) és (3) bekezdése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, amelyben kérte a Debreceni Törvényszék 9.B.420/2016/52. számú, a Debreceni Ítéltábla Bf.II.504/2017/22. számú és a Kúria Bfv.II.1143/2019/6. számú határozata alaptörvény-ellenességének a megállapítását és megsemmisítését. Az indítványozó a támadott bírósági határozatok alaptörvény-ellenességét az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésére, IV. cikk (2) bekezdésére, valamint XXVIII. cikk (1)–(3) bekezdéseire hivatkozással tartotta megállapíthatónak.
- [2] A kifogásolt bírósági határozatokban az indítványozó büntetőjogi felelősségét a bíróságok a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) több tényállása miatt megállapították. Ezek:
 - folytatólagosan követett szexuális erőszak büntette [Btk. 197. § (1) bekezdés a) pont, (2) bekezdés, (3) bekezdés b) pont, (4) bekezdés a) pont],
 - szexuális erőszak büntette [Btk. 197. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) és b) pont, (4) bekezdés b) pont],
 - folytatólagosan elkövetett szexuális kényszerítés büntette [Btk. 196. § (1) bekezdés és (3) bekezdés],
 - 2 rendbeli folytatólagosan elkövetett szexuális kényszerítés büntette [Btk. 196. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) és b) pont], és
 - 4 rendbeli kiskorú veszélyeztetésének büntette [Btk. 208. § (1) bekezdés].
- [3] Az elsőfokú bíróságként eljáró Debreceni Törvényszék az indítványozót – mint többszörös visszaesőt, halmozati büntetésül – 12 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az ügyészség, valamint a terhelt és a védő fellebbezése alapján eljáró Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta. Megállapította, hogy az indítványozó erőszakos többszörös visszaeső, és a büntetését életfogytig tartó szabadságvesztésre súlyosította, melyet fegyházban rendelt végrehajtani. Megállapította továbbá, hogy a terhelt az életfogytig tartó szabadságvesztésből legkorábban 25 év kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.
- [4] Az indítványozó az első- és másodfokú ítéletekkel szemben felülvizsgálati indítványt nyújtott be. A Kúria a Debreceni Törvényszék és a Debreceni Ítéltábla ítéletét hatályában fenntartotta. A végzés szerint az első- és a másodfokú bíróság által megállapított tényállás felülvizsgálattal nem támadható, és a másodfokú bíróságnak a vádlott erőszakos többszörös visszaesővé minősítése megfelel az arra irányadó jogszabályi rendelkezéseknek. A Kúria megállapította azt is, hogy nem sérültek a büntetőeljárás szabályai azzal, hogy az ügyben másodfokon eljáró bírói tanács tagjai az előzetes letartóztatás felülvizsgálata során a büntetőeljárásban korábban eljárak.
- [5] Az indítványozó ezt követően fordult az első- és másodfokú, valamint a felülvizsgálati eljárásban hozott bírósági határozatokkal szemben az Alkotmánybírósághoz.
- [6] Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével összefüggő sérelmek körében az indítványozó kifejtette, hogy a Btk. 89. § (1) és (2) bekezdés, valamint 90. § (2) bekezdés rendelkezései nem teszik lehetővé a büntetékiszabási szempontok figyelembe vételét és érvényesítését a büntetőeljárásban. Emiatt a bíróságnak az indítványozóval szemben életfogytig tartó szabadságvesztést kellett kiszabnia, és nem volt lehetősége arra, hogy az enyhítő és súlyosító körülményeket figyelembe véve az elkövetett cselekmény tényleges tárgyi súlyához igazodó büntetést alkalmazzon. Az életfogytig tartó szabadságvesztés kötelező kiszabására vonatkozó előírás az indítványozó szerint nem felel meg az alkotmányos büntetőjogból fakadó arányosság követelményének. A szabályozás sérti

továbbá a B) cikk (1) bekezdéséből fakadó azon követelményt is, amely szerint a büntetőjog egésze, azon belül a büntetés kiszabás rendszere nem lehet ellentétes önmagával.

- [7] Úgy ítélte meg továbbá az indítványozó, hogy ezen, a visszaesőkre vonatkozóan súlyosabb jogkövetkezményt tartalmazó rendelkezések alkalmazására esetében visszaható hatállyal került sor. A Debreceni Ítélet tábla szerint ugyanis az indítványozó erőszakos többszörös visszaesői minőségét az elsőfokú ítéletben 3. és 7. sorszámmal megjelölt elítélések alapozták meg. A 3. sorszámu ítélet elkövetési ideje 2003. április 8, jogerőre emelkedett 2005. január 19-én, míg a 7. sorszámu ítélet elkövetési ideje 2006. szeptember 3., jogerőre emelkedett 2008. szeptember 17-én. Ehhez képest a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: a régi Btk.) kapcsolódó 85. § (4) bekezdését – a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény módosításáról szóló 2010. évi LVI. törvényben – csak 2010. július 23-i hatállyal módosította a jogalkotó. Így az indítványozó a 3. és 7. sorszámu ítéletekben elbírált bűncselekmények elkövetésekor bizonyosan nem számolhatott az erőszakos többszörös visszaesőkre vonatkozó súlyosabb jogkövetkezményekkel. Erre tekintettel az indítványozó szerint esetében sérült az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdéséből levezethető visszaható hatályú jogalkalmazás tilalma. Azáltal továbbá, hogy az indítványozóval szemben az életfogytig tartó szabadságvesztést a bíróság a visszaható hatály tilalmának a megsértésével szabta ki, az indítványozót jogellenesen fosztotta meg az Alaptörvényben biztosított szabadsághoz való jogától.
- [8] Az indítványozó alkotmányjogi panaszában azt is kifogásolta, hogy a bizonyítási indítványait a büntetőeljárásban szinte kivétel nélkül elutasították. Ezért a védelemhez való joga és a tisztességes eljáráshoz való jog részjogosítványai köréből a fegyverek egyenlőségéhez való joga megsértését tartotta megállapíthatónak.
- [9] Végül aggályként nevesítette az indítványozó, hogy a Debreceni Ítélet tábla olyan bírói vetek részt az ügy érdemi elbírálásában, akik korábban az ügyben kényszerintézkedés felülvizsgálata során is eljárak. Hivatkozva az Alkotmánybíróság 21/2016. (XI. 30.) AB határozatában foglaltakra, az indítványozó arra az álláspontra helyezkedett, hogy ennek következtében megvalósult a tisztességes eljáráshoz való jog részjogosítványai köréből a pártatlan bírósághoz való jog megsértése.
- [10] 2. Az indítványozó alkotmányjogi panaszát utóbb előterjesztett beadványában kiegészítette. Abban kifogásai jogalapjaként az Abtv. 27. §-a mellett az Abtv. 26. § (1) bekezdését is megjelölte, és kérte az Alkotmánybíróságtól a Btk. 89. § (1) és (2) bekezdése, valamint a 90. § (2) és (3) bekezdése alaptörvény-ellenességének a megállapítását és megsemmisítését.
- [11] Az indítványozó a támadott jogszabályhelyek alaptörvény-ellenességét az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, IV. cikk (2) bekezdése, valamint XXVIII. cikk (1)–(4) bekezdései alapján állította.
- [12] Az indítványozónak a támadott jogszabályhelyek alaptörvény-ellenességét érintően előadott indokai jórészt megegyeznek a bírói döntés alaptörvény-ellenessége kapcsán kifejtettekkel. Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdéséhez kapcsolódó kifogások körét az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (4) bekezdésére hivatkozva a következőkkel egészítette ki. Mivel az eljáró bíróságok olyan bűncselekmények miatti elítélést is figyelembe vetek, amelyek elbírálásakor a többszörös erőszakos visszaesőkre vonatkozó rendelkezések még nem voltak hatályosak, az indítványozó szerint az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdéséből levezethető visszaható hatály tilalma mellett megvalósult az Alaptörvény XXVIII. cikkének (4) bekezdésének a megsértése is.
- [13] 3. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. §-a alapján mindenekelőtt megvizsgálta, hogy az alkotmányjogi panasz befogadható-e, vagyis megfelel-e a panaszok befogadhatóságára vonatkozó törvényi kritériumoknak.
- [14] A befogadhatóság feltételeit vizsgálva az Alkotmánybíróság arra a következtetésre jutott, hogy az indítvány az alábbiak szerint nem befogadható.
- [15] 3.1. Az Abtv. 27. § (1) bekezdése értelmében alkotmányjogi panaszt az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés ellen lehet előterjeszteni.
- [16] Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt megállapítja, hogy jelen ügyben a Kúria a Debreceni Törvényszék és a Debreceni Ítélet tábla ítéletét hatályában fenntartotta. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a Kúria ilyen tartalmú döntése az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerint a bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek, egyúttal az ügy érdemében hozott döntésnek minősül, így alkotmányjogi panasszal támadható. Ezért a Kúria Bfv.II.1143/2019/6. számú határozata ellen a konkrét esetben helye volt alkotmányjogi panasz előterjesztésének.
- [17] Az Abtv. 30. § (1) bekezdése értelmében az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül kell benyújtani az ügyben első fokon eljáró bírósághoz címezve. Jelen esetben a Kúria

Bfv.II.1143/2019/6. számú határozatát az indítványozó – a bíróság tájékoztatása alapján – 2020. március 18-án vette kézhez, míg az alkotmányjogi panaszt a bíróság 2020. május 18-i dátummal küldte meg az Alkotmánybíróságnak. Így megállapítható, hogy az indítvány előterjesztése határidőben történt.

- [18] Részben tesz eleget ugyanakkor az indítvány az Abtv. 52. § (1b) bekezdésében a határozott kérelemmel összefüggésben rögzített feltételeknek. Az indítványozó beadványában megjelölte az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezéseket [Abtv. 26. § (1) bekezdés és 27. §] és az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [B] cikk (1) bekezdése, IV. cikk (2) bekezdése, valamint XXVIII. cikk (1)–(4) bekezdései]. Meghatározta az Alkotmánybíróság által vizsgálandó konkrét bírósági határozatokat és jogszabályi rendelkezéseket, valamint kifejezett kérelmet fogalmazott meg a megsemmisítésükre. Az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét, valamint indokait arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel, azonban az indítványozó csak részben – az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, valamint XXVIII. cikk (1), (3) és (4) bekezdései kapcsán – fejtette ki. Beadványaiban nem adott elő ilyen önálló, alkotmányjogilag értékelhető indokolást az Alaptörvény IV. cikk (2) bekezdését, valamint XXVIII. cikk (2) bekezdését érintően, ezért ezen alaptörvényi rendelkezések kapcsán nem volt helye érdemi alkotmányossági vizsgálat lefolytatásának.
- [19] 3.2. Utal rá az Alkotmánybíróság, hogy következetes gyakorlata szerint a „jogbiztonság önmagában nem Alaptörvényben biztosított jog, így az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének a sérelmére alkotmányjogi panaszt csak kivételes esetben – a visszaható hatályú jogalkotás és a felkészülési idő hiánya esetén {3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [14]–[17]; 3322/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [10]; 3323/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [9]; 3324/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [9]; 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [11]} – lehet alapítani” {33/2015. (XII. 3.) AB határozat, Indokolás [19]}.
- [20] Jelen ügyben az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével összefüggő sérelmek körében az indítványozó kétféle aggályt nevesített. Egyrészt – az Abtv. 26. § (1) bekezdésére alapított kifogásként – kifejtette, hogy a Btk. 89. § (1) és (2) bekezdés, valamint 90. § (2) bekezdés rendelkezései nem teszik lehetővé a büntetéskiszabási szempontok figyelembe vételét és érvényesítését a büntetőeljárásban. Emiatt a bíróságnak az indítványozóval szemben életfogytig tartó szabadságvesztést kellett kiszabnia, és nem volt lehetősége arra, hogy az enyhítő és súlyosító körülményeket figyelembe véve az elkövetett cselekmény tényleges tárgyi súlyához igazodó büntetést alkalmazzon. Az életfogytig tartó szabadságvesztés kötelező kiszabására vonatkozó előírás az indítványozó szerint nem felel meg az alkotmányos büntetőjogból fakadó arányosság követelményének. A szabályozás sérti továbbá a B) cikk (1) bekezdéséből fakadó azon követelményt is, amely szerint a büntetőjog egésze, azon belül a büntetéskiszabás rendszere nem lehet ellentétes önmagával. Másrészt – az Abtv. 27. § (1) bekezdésére hivatkozással – sérelmezte az indítványozó, hogy a visszaesőkre vonatkozóan súlyosabb jogkövetkezményt tartalmazó rendelkezések alkalmazására vele szemben visszaható hatállyal került sor.
- [21] Az indítványozó ezen két kifogása közül az Alkotmánybíróság a fentiekre tekintettel csak az utóbbit, a visszaható hatály tilalmát sértő jogalkalmazást – az Abtv. 27. § (1) bekezdésére hivatkozással – állító panaszszemet vizsgálhatta tovább. Ezzel szemben az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján a támadott jogszabályi rendelkezések alaptörvény-ellenességét az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével összefüggésben – miszerint azok nem felelnek meg a jogállami büntetési rendszerrel kapcsolatos alkotmányossági, alaptörvényi kritériumoknak – a fenti gyakorlata értelmében jelen alkotmányjogi panasz eljárásban nem vonhatta érdemi vizsgálat alá.
- [22] 3.3. Az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján a befogadhatóságról dönteni jogosult tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja továbbá az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen az Abtv. 26. § (1) bekezdése és 27. § (1) bekezdése szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint az Abtv. 29–31. § szerinti tartalmi követelményeket. Ezeket a feltételeket vizsgálva az Alkotmánybíróság az alábbi következtetésekre jutott.
- [23] Az indítvány eleget tesz az Abtv. 26. § (1) bekezdéséből, valamint 27. § (1) bekezdéséből fakadó kritériumoknak, mivel az indítványozó a rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőségeket kimerítette. Az indítványozó továbbá az alkotmányjogi panasz előterjesztésére jogosultnak tekinthető, és figyelemmel arra, hogy a megsemmisíteni kért bírói határozatok az indítványozó ellen folyt büntetőeljárásban születtek, nyilvánvalóan érintett is.
- [24] Az Abtv. 29. §-a alapján az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának az is feltétele, hogy az indítvány a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség lehetőségét vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában is megalapozza

- az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {erről lásd: 3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30], illetve 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [18]}. A feltételek meglétének a vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.
- [25] Az indítványozónak az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, valamint XXVIII. cikk (1), (3) és (4) bekezdései érintő kifogásait az Abtv. 29. §-a alapján az Alkotmánybíróság a következőképpen értékelte.
- [26] 3.4. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában kifogásolta, hogy a bizonyítási indítványait a büntetőeljárásban szinte kivétel nélkül elutasították.
- [27] Az Alkotmánybíróság az indítvány ezen elemét érintően emlékeztet rá, hogy az Abtv. 26. § (1) bekezdése és Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján a kifogásolt bírósági ítéleteknek kizárólag az alkotmányossági szempontú felülvizsgálatára van jogköre. A bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének (annak, hogy a rendes bíróságok egy-egy tényt miként értékelték), valamint a bírósági eljárás teljes egészének az ismételt felülbírálatára nem rendelkezik felhatalmazással. A bíróság konkrét ügyben folytatott értékelő tevékenysége nem lehet alkotmányossági vizsgálat tárgya. „Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga [...] nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el.” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]; 3239/2015. (XII. 8.) AB végzés, Indokolás [16]; 3141/2016. (VI. 29.) AB végzés, Indokolás [31]; 2/2017. (II. 10.) AB határozat, Indokolás [63]}
- [28] Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint nem vizsgálja, hogy a bírói döntés indokolásában megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e ezeket a bizonyítékokat és érveket, illetve a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás, valamint az abból levont következtetés megalapozott-e {3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]}.
- [29] Ezért az indítvány azon elemeit, amelyekben az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdésében foglalt védelemhez való jog, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes eljáráshoz való jog részjogosítványai közül a fegyverek egyenlőségéhez való jog megsértését azért állította, mert a bizonyítási indítványait a büntetőeljárásban szinte kivétel nélkül elutasították alapították, jelen alkotmánybírói eljárásban érdemben nem voltak vizsgálhatók.
- [30] 3.5. Az indítványozó kifogása szerint esetében a visszaesőkre vonatkozóan súlyosabb jogkövetkezményt tartalmazó rendelkezések alkalmazására visszaható hatállyal került sor. A Debreceni Ítéltábla határozata szerint ugyanis az indítványozó erőszakos többszörös visszaesői minőségét az elsőfokú ítéletben 3. és 7. sorszámmal megjelölt elítélések alapozták meg. A 3. sorszámú ítélet elkövetési ideje 2003. április 8, jogerőre emelkedett 2005. január 19-én, míg a 7. sorszámú ítélet elkövetési ideje 2006. szeptember 3., jogerőre emelkedett 2008. szeptember 17-én. Ehhez képest a régi Btk. kapcsolódó 85. § (4) bekezdését csak 2010. július 23-i hatállyal iktatta be a jogszabály szövegébe a jogalkotó. Így az indítványozó a 3. és 7. sorszámú ítéletekben elbírált bűncselekmények elkövetésekor bizonyosan nem számolhatott az újabb erőszakos cselekmény elkövetéséhez fűződő súlyosabb jogkövetkezményekkel. Az indítványozó szerint ezért esetében sérült az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdéséből levezethető visszaható hatályú jogalkalmazás tilalma és megvalósult az Alaptörvény XXVIII. cikkének (4) bekezdésének a megsértése is.
- [31] Az indítványozó kifogásával összefüggésben rámutat az Alkotmánybíróság, hogy az erőszakos többszörös visszaeső minőség megállapításához három cselekmény alapján kell a bíróságnak az elkövető bűnösségét megállapítani. Igaz ugyan, hogy az indítványozó esetében ezen három cselekmény közül az első kettő miatti elítélés a régi Btk. módosítását megelőző időre esett, azonban a minősítést lehetővé tevő harmadik elítélés a jelen alkotmányjogi panasszal támadott ítéletben szerepel. Az ezen ítélet alapjául szolgáló bűncselekményt az indítványozó 2006 nyaratól kezdődően 2015 augusztusáig – az Debreceni Törvényszék megállapítása szerint – részben folytatólagosan követte el, ezért vele szemben a bíróság a Btk. szabályait alkalmazta (Debreceni Törvényszék határozata 31. oldal).
- [32] Minderre tekintettel az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a Btk. erőszakos többszörös visszaesői minősítésre vonatkozó szabályait a bíróságok az indítványozó esetében bizonyosan nem a visszaható hatály tilalmát sértő módon alkalmazták. Ennek következtében az indítványozó azon aggályai, amelyeket a visszaható hatály tilalma kapcsán fejtett ki, nem vetették fel a bírói döntést befolyásoló alaptörvény-ellenesség lehetőségét, valamint olyan az alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést sem, amelyek az indítványi elem érdemi vizsgálatát

az Abtv. 29. §-a értelmében lehetővé tették volna. Ezért az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdéséből levezethető visszaható hatályú jogalkalmazás tilalma és az Alaptörvény XXVIII. cikkének (4) bekezdése alapján nem volt helye a támadott bírósági határozatok érdemi alkotmányossági vizsgálatának.

- [33] 3.6. Végül aggályként nevesítette az indítványozó, hogy a Debreceni Ítéltábla olyan bírói vetek részt az ügy érdemi elbírálásában, akik korábban az ügyében kényszerintézkedés felülvizsgálata során is eljárak. Hivatkozva az Alkotmánybíróság 21/2016. (XI. 30.) AB határozatában foglaltakra, az indítványozó arra az álláspontra helyezkedett, hogy ennek következtében megvalósult a tisztességes eljáráshoz való jog részjogosítványai köréből a pártatlan bírósághoz való jog megsértése.
- [34] A Kúria kifogásolt határozata alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó azonos tartalmú kifogásait a felülvizsgálati indítványban is kifejtette, és azokat a Kúria a felülvizsgálati eljárásban megvizsgálta. Annak eredményeként a Kúria megállapította, hogy az indítványozó ezen kifogása nem bír alappal. Nem képez kizáró okot ugyanis az, ha az ügyet másodfokon elbíráló tanács elnöke, illetőleg tagja a vádemelést követően, tehát már bírósági szakban a kényszerintézkedés egy éven túli meghosszabbítása során eljár (Kúria határozata [62], [135]).
- [35] Az Alkotmánybíróság rámutat, hogy a Kúria ezen megállapítása összhangban van az Alkotmánybíróság irányadó gyakorlatával. A testület a 3165/2019. (VII. 10.) AB határozatban folytatott le vizsgálatot arra vonatkozóan, hogy a pártatlanság követelményéből milyen alkotmányos kötelezettségek erednek a vádirat benyújtása után a letartóztatás kérdésében és az ügy érdemében döntést hozó bírókat érintően. A vádemelés lehetséges határait értékelve a testület a következő eredményre jutott. „Mivel tehát a büntetőeljárás vádemelés utáni szakaszában nem merülnek fel aggályok sem a bizonyítékok megismerhetősége, sem a megalapozott gyanú megállapítása körében, az Alkotmánybíróság megállapította, hogy nem sérül a pártatlan bírósághoz való jog akkor, ha az előzetes letartóztatás kérdésében a vádemelést követően döntést hozó bíróságot az ügy érdemében is eljár.” (Indokolás [55])
- [36] Minderre figyelemmel az Alkotmánybíróság úgy ítélte meg, hogy az indítványozó által a pártatlan bírósághoz való jog sérelmével összefüggésben megfogalmazott kifogások alapján sem állapítható meg a bírói döntéseket érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételye, és nem merül fel alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés sem.
- [37] 4. A fentiek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány nem felel meg az alkotmányjogi panaszok befogadhatóságával szemben támasztott követelményeknek, és az alkotmányjogi panasz befogadását az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdései alapján eljárva, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontjára figyelemmel visszautasította.

Budapest, 2021. július 6.

Dr. Juhász Imre s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Juhász Imre s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Czine Ágnes
előadó alkotmánybíró helyett

Dr. Juhász Imre s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Horváth Attila
alkotmánybíró helyett

Dr. Juhász Imre s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Juhász Miklós
alkotmánybíró helyett

Dr. Juhász Imre s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Sulyok Tamás
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/902/2020.

